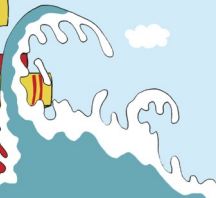

DAVID
WHITEHOUSE

KNIŽNICA NA KOLESÁCH

KNIŽNICA
NA KOLESÁCH

KNIŽNICA NA KOLESÁCH

David Whitehouse

Original title: David Whitehouse: MOBILE LIBRARY
Copyright © 2015 by David Whitehouse
Cover illustration by Gray318

Slovak edition © Fortuna Libri, Bratislava 2015
Translation © Zuzana Kamenská, 2015

Vydalo vydavateľstvo Fortuna Libri.

www.fortunalibri.sk

Redakčná a jazyková úprava Lucia Krajičková
Zodpovedná redaktorka Anna Kališková

Prvé vydanie

Táto kniha je fikcia. Mená, postavy, miesta a udalosti sú buď výtvorom
autorovej fantázie, alebo sú použité fiktívne, a preto akákoľvek podobnosť
so skutočnými živými alebo mŕtvymi osobami, obchodnými spoločnosťami,
udalosťami či miestami je úplne náhodná.

Všetky práva vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie reprodukovať, ukladať do informačných systémov
ani rozširovať akýmkoľvek spôsobom, či už elektronicky, mechanicky, fotografickou
reprodukciou, alebo inými prostriedkami, bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ISBN 978-80-8142-483-0

Pre Lou

PRVÁ KAPITOLA

KONIEC

Jej pery boli lepkavé. Neboli to bozky jeho mamy. Vekový rozdiel medzi nimi si uvedomoval vždy, keď pocítil chuť jej mejkapu.

„Máme problém?“ opýtal sa Bobby.

„Nie,“ odvetila Val. „Už nie.“

Pod nimi sa rozprestierali biele útesy južného Anglicka a mizli tam, kde sa zlievala modrá farba mora a oblohy. Z kabíny knižnice na kolesách nedovideli na zem pod sebou, len na nekonečné vlnenie oceánu, akoby sa viezli po mori na ostrove kamsi na ďaleké miesto. Boli obklúčení poloblúkom policajných áut až po okraj útesu, majáky blikali, vrtule helikoptér sekali vzduch. Keď stíchli sirény, uvidel ju v matnom svetle prístrojovej dosky. Vyzerala nádherne.

Rosa mala položenú hlavu v malom kruhu slnečného svetla na Valiných kolenách. Bobbymu zaškŕkalo v žalúdku.

„Si hladný?“ spýtala sa Val. Z iného kúta v jeho vnútri vyšiel zvuk. Spokojné zapradenie, ktoré netrápil orgán plný bublajúcej kyseliny ani iné telesné starosti.

„Nie,“ odpovedal a znova ju pobozkal.

Detektív Jimmy Samas stál pri svojom aute. Bol síce unavený naháňačkou, ale prebral ho neodvratný koniec. Vedel, že ostatní policajti čakajú na jeho príkaz, ale žiaden nedokázal vydať. Bolo to veľmi dôležité vyšetrovanie. Jeho prácou bolo viesť ho a jeho kolegovia predpokladali, že bude vedieť, čo má robiť. Mýlili sa.

Niekedy mal pocit, že je na svoju prácu primladý, hoci práve preto bol taký úspešný. Jeho chlapčenská povaha a bezchybná pleť v ľuďoch vyvolávali súcit. Súcit je neoceniteľná výhoda pri vyjednávaní. Ostatným bolo okamžite ľúto zelenáča, ktorého poslali vykonávať prácu chlapa. Stačil tento kratučký okamih rozptýlenia, vďaka ktorému sa detektívovi Samasovi zvyčajne podarilo oslobodiť rukojemníka alebo dostať samovraha z mosta.

Údy mal ako z gumy, a preto sa len s ťažkosťami sústredil. Zvážil svoje priority. Veľkú časť jeho výcviku tvorilo ustavičné prehodnocovanie aktuálneho cieľa. Dobré, že si na to spomenul teraz, keď ho štípali viečka. Prenasledovali ho hlavne obavy o bezpečnosť dvoch detí, Bobbyho Nuskua a Rosy Reedovej. Chlapec mal dvanásť, dievča trinásť. V jeho prehriatom mozgu sa však okrem toho preháňalo ďalších stojeden starostí. Po prvé to bola Rosina matka Valerie Reedová, ktorá mohla kedykoľvek naštartovať a zrútiť sa s autom do mora. Kto vie, čo sa jej preháňalo myslou? Unikať pred zákonom, či už úmyselne, alebo nie (to zatiaľ nebolo jasné), bolo veľmi stresujúce. Únoscovia bez skúseností, predovšetkým rodičia samoživitelia s inak čís-

tým trestným registrom, by úzkosť pocítovali ešte silnejšie než ostatní. Jeden nesprávny pohyb, a detektív Samas by spôsobil katastrofu. Pozoroval novinárov, ktorí si za policajnými zábrami rozkladali kamery, a potiahol sa za prepotený golier. Navyše by to bola katastrofa v priamom prenose.

Okrem Valerie Reedovej, samozrejme, ostával aj nemalý problém s chlapom, o ktorom sa detektív Samas oprávnene domnieval, že sa ukrýva v zadnej časti vozidla a ktorého naháňanie ho už niekoľko mesiacov oberalo o spánok. Priložil si k ústam megafón, ale nezapol ho. Namiesto toho si vychutnával pokoj, aký sa nachádzal len pri mori. Zhlboka sa nadýchol a pokúsil sa tej vyrovnanosti do seba vstrebať čo najviac.

Pojazdná knižnica bola v prívese menšieho nákladiaka, jedného z tých, v ktorých človeku pri jazde po diaľnici drkocú zuby ako klávesy písacieho stroja. Pôvodne ho natreli na hráškovozeleno. Knižnica bola taká dlhá, že Val v bočnom zrkadle ledva dovidela na jej koniec. V podstate v ňom videla len jej hrdzavejúci plášť. Keď vozidlo hrkotalo vidiekom, pri pohľade cez prižmúrené oči pripomínalo fatamorgánu mihotajúcu sa vo vánku. Teraz sa biela farba, ktorou nákladiak natreli, šúpala a znova bolo vidno pôvodnú farbu aj s nápisom *Pojazdná knižnica*, ktoré sa vrátili ako zabudnutá spomienka.

Na boku bola napísaná hmotnosť vozidla – dvadsať ton. Pred mnohými mesiacmi, keď sedeli na schodíkoch pojazdnej knižnice a sledovali cikcakové stopy lietadiel zdobiace ružovkastú letnú oblohu, Val vravela, že dvadsať ton by mohla vážiť veľryba, „keby sa ti ju podarilo chytiť a capnúť na váhu“. Rosa sa nadšene smiala. Prečítali spolu *Bielu veľrybu* od Hermana Melvilla. Keď sa pred nimi teraz rozprestieralo more, zdalo sa jej, že príbeh o bielej veľrybe sa nádherným spôsobom trošičku začína stávať skutočnosťou. V roztrieštenej pene sa usilovala nájsť záblesk striebristého veľrybieho chrbta alebo výtrysk

vody z nozdier, Ahabovo srdce (*ktoré ho šialene hladá*) sa teraz stalo Rosiným a bilo, akoby ho jej predstavivosť mohla naplniť natoľko, aby sa rozletelo radosťou. Ako rýchlo, premýšľala, by sa knižnica na kolesách potopila, ak by veľryba rozbila podvozok vozidla a stiahla ho do mora? Nebude musieť dlho čakať, aby sa to dozvedela.

„Lúbim ťa,“ šepol Bobby a Val trhlo, akoby si len po prvý raz uvedomila bolestné spojenie práve týchto dvoch slov.

Ako slnko stúpalo na oblohe, horúčava vyhnala z kabíny chladný vzduch. Bobbymu sa tričko lepilo na brucho sťa prievitná pokožka na bledom úškľabku jeho jaziev. Bert zafučal. Pot sa mu zbieral na ligotavej čiernej gombičke ňufáka.

Detektív Samas s prítomnosťou psa nerátal. V jeho poznámkach k prípadu sa pes nespomínal. Jeho existenciu mu ozrejmila až policajná helikoptéra, ktorá Samasovi hučala nad hlavou. Novinku sa dozvedel cez vysielacku, ktorú mal pripnutú na opasku. Pes! Ako je možné, že si to nevšimli? Dokonca ani taký bystrý detektív ako on nemohol mať úplnú kontrolu nad všetkými detailmi v tomto nekonečnom prípade. Presne takáto chybička bola niečím, čomu sa chcel zo všetkých síl vyhnúť. Zvieratá boli oveľa nevyspytateľnejšie než únoscovia či utečenci. Vo všeobecnosti bol presvedčený, že čím menej chlpatý druh zvieratá, tým lepšie. Predstavil si, ako sa mu psisko zúrivo vrhne na semenníky, kým sa bude usilovať pokojne vyjednávať o prepustení detí. Stačilo pomyslenie na to, čo ho v nasledujúcich hodinách čaká, a pocítil príšerné bodanie katastrofickej migrény. Keď si vypol mobil na prípad, že by na priateľku prišli pôrodné bolesti a zavolala by mu, chvíľku sa cítil previnilo. Zle načasované. Čo sa na to dalo povedať? Čakala ho práca.

• • •

Chvíľu sa nič nedialo. Knižnica na kolesách stála zvlášťne nehybne, obkľúčená policajnými autami na útese, jestvovala v ťaživej pauze a čakala na budúcnosť. Val nikdy neplánovala ďaleko dopredu. Pre ňu bola jej budúcnosť ako optický klam, ktorý jej zmizol vždy, keď sa usilovala skutočne zachytiť jeho podobu. No teraz ju videla jasne. Bola nádherná, plná lásky a chcela ju, ale ešte nikdy od nej nebola vzdialenejšia. Možno tentoraz mizla ona.

„Bolo to dobrodružstvo,“ riekla Val, akoby sa už skončilo. „Nič viac sme si nesľúbili.“

Bobbyho oči zalialo čosi teplé. „Ako v knihe,“ hlesol.

Bobby sa na chvíľu pozrel do zrkadla a zbadal, ako sa k nim približuje detektívov odraz. Už ho predtým videl v správach a teraz si všimol, že vo fúzoch má červené fliačiky. Pôsobili ako medená opona, ktorá mu padala na pery. Detektív mal pokrčenú košeľu, akoby jeho oblečenie spalo bez neho a len teraz sa zobudilo.

Detektív Samas si v mysli zopakoval všetko, čo vedel o Valerie Reedovej, a uvedomil si, že má o nej viac informácií ako o svojej priateľke. Toto zistenie v ňom nevzbudilo smútok, ale naplnilo ho novou dávkou istoty. Možno, len možno, *bol* na toto vyšetrovanie pripravený lepšie než ktokoľvek iný. Začul klebety, že vzhľadom na to, ako dlho sa prípad ťahá, by ho mali dať skúsenejšiemu vyšetrovateľovi. *Hlúposť*, pomyslel si teraz.

Keď sa dostal štyri metre od pojazdnej knižnice, Val sa vyklonila z okna a zmietla jeho istotu zničujúcou rýchlosťou guľky, ktorá preletí dnom suda.

„Zastavte,“ zavelila. „Počkajte, kde ste.“ Poslúchol a zatienil si oči zažltnutými prstami s cigaretou. Z jej špičky odletel kus popola.

„Čo chce ten chlap?“ opýtal sa Bobby.

„Chce sa so mnou porozprávať,“ vysvetlila mu Val.

„Povedz mu, aby odišiel.“

„Chce len zistiť, či sme v poriadku.“

„Samozrejme, že sme v poriadku.“ Preliezol cez Valine nohy, priložil ústa k malej medzere navrchu okna na strane šoféra a zakričal: „Samozrejme, že sme v poriadku!“

„Sme v poriadku! Sme v poriadku!“ zvolala Rosa a obaja sa zasmiali.

Detektív Samas ustúpil o niekoľko krokov. Keby sa nezdvihol vietor, ktorý mu zahasil cigaretu, začul by kolektívny povzdych unavených policajtov stojacich pri svojich autách so zbraňami namierenými na zadné dvere knižnice, lebo odtiaľ pravdepodobne hrozilo najväčšie nebezpečenstvo. Bola to dlhá vyčerpávajúca noc, plná naháňania tieňov, ktorá sa odmietala skončiť.

Val jednou rukou objala Bobbyho okolo pása a druhou Rosu okolo pliec a pritiahla ich k sebe. Ponorila hlavu medzi ich telá, takže obaja pocítili vlhkosť jej tváre. Bobby nežne pobozkal Rosu na čelo. Dievčatko preglglo tak nahlas, že to všetci počuli.

„Chceš, aby som vyšiel von a poslal ho preč?“ spýtal sa. Val pokrútila hlavou. „Lebo to spravím. Ochránim Ťa.“

„Viem, že to urobíš,“ odvetila, „si môj chlapák.“ Stisla ho ešte pevnejšie, takže ich telá zavržďali pochopením – možno naposledy.

„Povedz mi príbeh,“ ozval sa.

„Všetky knihy sú zamknuté v knižnici,“ namietla.

„Tak si nejaký vymysli. Akýkoľvek so šťastným koncom.“

„Už som ti vravela, že koniec neexistuje.“

„Tak mi začni rozprávať šťastný príbeh a pred koncom prestaň. Ak rozhodneme, kde sa skončí, musí sa skončiť dobre, však?“

Znova sa pozrela do spätného zrkadla.

Detektív Samas pošúchal podrážkou po tráve a usiloval sa premyslieť si svoj ďalší krok. Mal by zatúkať na okno alebo počkať, kým Val otvorí dvere? Nič by nezískal, keby sa teraz pokúsil vystupovať autoritatívne. Hoci mal odznak, ona bola paňou situácie. Rozhodol sa čakať a dúfal, že nech sa už vnútri rozprávajú o čomkoľvek, dlho to nepotrvá. Jeho kolegovia určite celkom oprávnene pojali podozrenie, že nevie, čo má robiť. Začal si zvykať na pocit úplnej bezradnosti. Postaralo sa o to i blížiace sa otcovstvo.

Val nebola ani zďaleka urazená, ako sa to subjektom vyjednávania často stávalo, že s ňou komunikuje podozrivo mladý príslušník polície. Niekoľko sekúnd pozorovala detektíva Samasa a stačilo to na to, aby zbadala niečo, s čím sa dokázala celkom stotožniť. Strach. V tej chvíli sa oň sklúčene delili ako o posledné potraviny.

Za ním, za policajnou líniou, na kopci, ktorý viedol na späť do Británie, bola zmrzlinárska dodávka namaľovaná žia-

rivými farbami. Pri prvom pohľade jej napadlo, že vyzerá ako nevkusne zmaľovaná sanitka stojaca za radom ostatných.

„Kto si dá zmrzlinu?“ opýtala sa. Ruky detí vyleteli do vzduchu a zobudili Berta z príjemného driemania.

Val vybrala z peňaženky bankovku, spona z falošného zlata sa zaligotala zelenkastým odtieňom, a vystrela ruku k Bobbymu. Pevne ju stískala, bola v jej dlani ako kvet, ktorý rozkvitol, keď ju otvorila.

„Nech sa páči,“ vyzvala ho, „zober Rosu a Berta a kúp nám všetkým zmrzlinu.“ Bobby sa zaklonil na sedadle, lebo sa mu nepáčila myšlienka, že by mali byť po prvý raz za niekoľko mesiacov rozdelení. „Na čo čakáš?“

„Nejdeš s nami?“

„Ostanem strážiť knižnicu.“

„Chytia nás policajti,“ ozvala sa Rosa.

„Policajti vás nechytia, lebo policajti chytajú len zlých ľudí. Nemám pravdu, Bobby?“ Bobby pochopil jej malú lož a prikývol. Rosa ho napodobnila s tým rozkošným oneskorením, ktoré doviedla do dokonalosti. Val vymyslela nový plán a on jej veril, aj keď ho nepoznal.

Natiahol si tenisky, potom psovi pripol k obojku vôdzku a vložil ho Bertovi do papule. Bert bol lenivý ešte aj v porovnaní so štandardným starým psom, ale trval na tom, že sa na prechádzke bude vodiť sám. „Len choďte,“ nabádala ich Val, „až k zmrzline. Nedovoľte, aby vás zastavili, a nezabudnite jednu veľkú kúpiť aj mne. S kopou čokoládových hoblín.“

Detektív Samas si pritiahol veľký uzol na kravate. Niečo na tejto situácii ho čudne ťažilo na svedomí. Na toto ho nemožno pripraviť žiaden výcvik. Do akého života vlastne vráti toho chlapca? Stretol sa s otcom Bobbyho Nuskua a nevidel prázd-

notu, ktorú zanechá stratené dieťa. No na miestach, kde mala byť, našiel len náznaky nezájmu. Aké nešťastie spôsobí svojou pomocou? Tento príbeh nemal šťastný koniec, o tom bol presvedčený.

Val objala Rosu, ktorej telo sa uvoľnilo, aby sa tak ľahšie priľnulo k mame, a na sekundu sa stali jedným, splynuli. Potom položila ruky na Bobbyho tvár, aby ho pritiahla bližšie, a posledný raz sa pobožkali. Zavrela oči a dúfala, že sa nič nepokazí.

„Ľúbim ťa,“ riekla a ani on tie slová ešte nikdy nepočul, nie takto, nie zošité takouto čarovnou niťou.

Vyliezol z kabíny a na členkoch pocítil studený vzduch. Rosa vyšla za ním a napokon skočil do zarosenej trávy na útese Bert. Do pádu z okraja im chýbal len jeden chybný krôčik.

Detektív nedôverčivo sledoval, ako deti, ktoré hľadal ešte pred príchodom jesene, kráčajú ruka v ruke a nasleduje ich pes, ktorý sa zjavne vodil na prechádzku sám.

„Ahoj,“ ozvalo sa dievča. „Volám sa Rosa Reedová. Ako sa voláš ty?“

„Moje meno je Jimmy Samas,“ odpovedal detektív a naklonil hlavu. Rosa zastala a zapísala si jeho meno do notesa.

Počas svojej služby zažil niekoľko bizarných momentov, ale tomuto sa žiaden nevyrovnal. Mal viac spoločného s čudnou mihotavosťou sna než so skutočným svetom.

Bobby, Rosa a Bert pokračovali v ceste. Prešli okolo policajných áut a mužov a žien v elegantných modrých uniformách so striebornými odznakmi a s ťažkými opaskami, ktoré boli také čierne, že odrážali žiaru slnka, popri dychtivých televíz-

ných štáboch, okolo čakajúcich sanitiek. Neochvejne smerovali k zmrzlinárskej dodávke.

Detektív Jimmy Samas pristúpil k pojazdnej knižnici.

Bobby sa neotočil, kým oheň neroztopil zmrzlinu na jeho chvejúcich sa prstoch. Oblohu zafarbil dym.

DRUHÁ KAPITOLA

ROBOT, PRVÁ ČASŤ

Pritmavý okrový mejkap priateľky otca Bobbyho Nuskua bol matným podkladom, na ktorý si kreslila obočie do neúprosneho tridsaťosemstupňového uhla, čo vyvolávalo jedinú, stále rovnakú emóciu. Podozrievanie. Biely kúsok pokožky v uchu, ktorý si zabudla pretrieť, naznačoval jej skutočný odtieň, ale jej spevavý hlas pripomínajúci nudný klaksón sa oveľa viac hodil k novému odtieňu, ktorý si vybrala. Len zopár z tých, čo sa o to pokúsili, dokázalo uhádnuť Cindin vek, lebo to bolo rovnako ťažké, ako odhadnúť na základe nemennej masy šupín vek jaštera. V skutočnosti mala okolo dvadsaťpäť, ale podľa ostrosti svetla mohla vyzeráť aj o pár desaťročí staršie. Najmladšie vyzerala v sobotu večer.

Napriek tomu, že samu seba nazývala pojazdnou kaderničkou, ľudia vždy chodili k nej – teda do domu Bobbyho otca, kam sa nasťahovala necelé tri mesiace po tom, čo Bobbyho

mama posledný raz odišla. Hoci Cindy nemala kaderníčku školu, disponovala celkom obstojným talentom na kopírovanie účesov, aké nosili celebrity na stránkach časopisov. Raz do týždňa si nad kuchynským umývadlom odfarbila vlasy na blond. No škoda, ktorú si tým spôsobovala, bola nenapraviteľná. Napriek tomu ešte stále držali stabilne pripevnené k jej hlave a vôbec neodrádzali zákazníkov, čo len podporilo tvrdenie, že každá reklama je dobrá.

Okrem vlasov boli jej druhým najväčším záujmom klebety. Bobby sedel na schodoch a počúval rozhovory, ktoré Cindy viedla so svojimi zákazníkmi. Rozoberali novinky a vymýšľali nové. Zvukovú kulisu im vytváralo cvakanie nožníc. Bobbyho džavot nezaujímal. Sústredil sa len na jednu jediná vec: na vlasy, ich vlasy, odstrihnuté a pomaly padajúce na koberec jeho mamy. Jednotlivé pramene, hnedé, čierne a tenké peroxidové, sa zamotávali do vlny, prepleťali sa so životmi, s ktorými sa nikdy nemali stretnúť. Neskôr, keď osamel, pozbieral vlasy rukou, rozdelil ich na dve kôpky a vložil ich do sklenených pohárov. Jeden pohár bol na mamine vlasy, druhý na všetky ostatné. Vedel, ktoré vlasy patrili jeho mame, lebo boli jemnejšie a hladšie. Keď ich pridržal pri svetle, mali rovnakú farbu ako žiara za anjelom. Zbieranie trvalo hodiny a boleli ho z neho brušká prstov, ale Bobby obnovoval svoju tajnú zbierku každý večer, keď odišla Cindina posledná zákazníčka a Cindy sa vybrala do obchodu po víno (chválila sa, že už je imúnna proti následným boľhlavom).

Poháre ukrýval pod posteľou. Bol archivárom svojej mamy.

Podobne dôležitou súčasťou jeho spisov boli merania a neúnavne ich katalogizoval do notesa. Písal čo najmenšie čísla, aby mal jeho otec, ak by ich niekedy našiel v skryši pod kobercom v jeho izbe, veľké ťažkosti s ich rozlúštením. S rozpaženými rukami kráčal bokom ako krab a od jednej steny domu

po druhú mu stačilo päť veľkých krokov. Na schodisku bolo jedenásť schodov, tridsaťosem kachličiek na podlahe kuchyne, štyridsaťtri šmúh na strope jeho izby a deväť minikrokov od záchoda k vani. Na tapetách jeho izby bolo päťdesiatsedem druhov vozidiel – lietadiel, policajných áut a helikoptér –, ale to boli len tie, ktoré videl. Predpokladal, že ďalších dvadsať bolo ukrytých na zadnej stene, kde sa týčili škatule so Cindiným majetkom.

Niekedy si cvičil chodenie po dome s vypnutými svetlami. Ak ho nevideli, nemohli ho potrestať, a tak bol sám sebe najbližšie v tme. Ako sa jeho nočné videnie zlepšovalo, dokázal sa pohybovať po dome bez toho, aby sa dotýkal nábytku – dokonca aj v najtemnejšej noci. Keby niekedy narazil na lupiča, počkal by, kým by sa potkol na kaderníckej stoličke uprostred izby, a potom by ho bodol do krku nožnicami. Zaschnutá krv na koberci by mu sťažila zbieranie vlasov, no aj tak by to urobil. Nejestvoval väčší dôkaz oddanosti jeho zápiskom.

Koberec mal rozmery stopäťdesiat krát deväťdesiat centimetrov – tak sa písalo na visačke – a zmenil farbu z červenej na jednom konci na žltú na druhej, čo boli farby taniera po poriadnych raňajkách. V porovnaní s ním ostatné koberce vyzerali nudne. Nečudo, že ho mala tak rada.

Domy sú telá a ich spomienky mapovali jazvy, ktoré v nich ostali. Bobby načrtol každú izbu uhlíkom, ktorým mama kreslievala jeho, a pridal tieto obrázky do špeciálneho oddielu na konci svojich zápiskov venovaných umeniu. Vedel, že táto časť by sa jej páčila najviac.

Čierna šmuha na stene nad sporákom pripomínala chvíľu, keď sa mame vznietila panvica s olejom, lebo sa k nej odzadu prikradol jeho otec. Bol opitý a vzrušený. Škvrna mala šírku na dva a pol dlane. Na schodisku pútala pozornosť rozdrobená diera veľká sedemnásť a pol centimetra, ktorá tam ostala, keď

potom utekala, spadla, prerazila chodidlom sadrokartón a zlomila si členok. Na zábradlí boli škrabance, ktoré tam zanechali jej nechty, a zvyšky maliarskeho stojana, ktorý Bruce roztrieskal.

Bobby si predstavoval, aká bude jeho mama hrdá na jeho zápisky, keď sa vráti. Jeho poznámky by mohli použiť, aby do detailu nanovo vytvorili svoj domov, ale tentoraz na kopci. Vnútri však bude rovnaký. Limetovozelené závesy v predsieni, čokoládovohnedé linky lemujúce steny. Krémové dlaždice na podlahe v kuchyni s fliačikmi poukazujúcimi na popadané zvyšky jedla. Rovnaká medzera medzi kredencom a chladničkou, široká sedem a pol centimetra, kde sa vždy našli stratené predmety. No keď otvoria zadný vchod, na trávniku nebudú mraky. V odkvapových rúrach budú hniezdiť orly a z vrcholu strechy bude Bobby naberať sneh, aby mali čistú vodu na umývanie. Svet bude ich záhrada, presne ako mu sľúbila.

Keď bola preč, dni sa mu zdali dlhšie. Bobby naháňal ručičky na svojich hodinkách. Kým jeho mamy nebolo, o jeho zápisoch vedel iba jeden človek na celom svete. Volal sa Sunny Clay a bol Bobbyho najlepším a jediným priateľom. Bol zároveň jeho telesným strážcom. Práve preto mal na tele vždy masku z modrín. Farebné škvrny sa menili, no tvorili násilnícku ódu na korálový útes.

Bobby prišiel k Sunnyho domu v prvú sobotu letných prázdnin. Všade sa ligotali čriepky hromady prázdných dní pred ním, do ktorých by so Sunnym mohli vtisnúť akúkoľvek fantastickú predstavu. Bobbyho na chrbte štekľila horúca vlna vzrušenia, kým mu Sunny konečne otvoril dvere so známym výrazom na tvári.

„Čau, Bobby,“ privítal ho.

„Čau, Sunny,“ odzdravil sa mu Bobby.

„Vieš, čo je dnes?“

„Viem, že je sobota. Stačí ti takáto odpoveď?“

„Ani nie,“ priznal Sunny.

Bobby si vzdychol. Zastrčil si palce do pútok na džínsoch a potiahol si ich nahor. „Tak mi to povedz.“

„Dnes je dôležitý deň. Dnes je deň, keď sa pustíme do tretej fázy.“

Bobby sa desil tretej fázy. Prvá a druhá boli dosť ťažké. Polámané kosti a kaluže krvi. Nebolo to veľmi upokojujúce. No vymysleli plán, misiú, a nedalo sa cúvnuť. Keď sa to skončí, Bobbyho už nebude nikto ohrozovať ani v škole, ani jeho otec doma. Nikdy viac. Sunny sa do konca letných prázdnin stane kyborgom a potom bude môcť ochrániť Bobbyho so všetkou extra silou a rýchlosťou, ktoré získa, lebo bude napoly človek, napoly robot.

Bol to Sunnyho nápad a hoci tvrdil, že je to jeho dlhodobý cieľ, v skutočnosti mu to napadlo krátko po tom, čo spoznal Bobbyho. Sunny prišiel k Bobbymu na školskom ihrisku a spýtal sa ho, či vie niečo o stavaní tunelov.

„Tunelov?“

„Áno, tunelov.“

„Ani nie.“

„Tak sa to naučíš, keď ich budeme robiť.“ Bobby predpokladal, že Sunny má nejaký bočný úmysel. Keď k nemu Sunny vystrel ruku, premýšľal, že ujde. Keď Bobby konečne otvoril oči, prekvapilo ho, že nedostal úder do tváre. Potriasli si ruky a Bobbyho ohromila sila Sunnyho stisku.

Sunny pozoroval Bobbyho celý týždeň. Sledoval, ako sa počas prestávok nešťastne potĺka po okolí. Všimol si, že sa vy-

hýba trom starším chlapcom, ktorí ho naháňali po futbalovom ihrisku. Videl, ako jeden potkol Bobbyho, dokonca dva razy, a ten padol do blata, a potom ho Sunny nenápadne nasledoval na záchody, kde sa usiloval očistiť si tričko v umývadle, ale tým len blato viac rozmazal.

Vedel rozpoznať samotu. Hlučné davy, ktoré sa víria okolo ticha v strede, kde práve sedíte. Nepotlačiteľnú bolesť, ktorú vytvára melódia smiechu ostatných ľudí. Širokú priepasť medzi vami a niekým, koho sa môžete dotknúť, ak vystriete ruku. Aj on mal pocit, akoby mal v kostiach uväznenú rádioaktivitu.

Sunny bol veľký na dvanásťročného chlapca. Bobby bol, naopak, útlý, vyziabnutý a biely ako stena. Vyzeral, že potrebuje priateľa, akéhokoľvek, a tak zo svojho vzájomného vzťahu mohli ťažiť obaja.

„Pod so mnou,“ vyzval ho Sunny a Bobby za ním hrdo šiel k oddeleniu umenia. Usiloval sa zlaďiť krok s väčším chlapcom.

„Prečo robíš tunel?“ opýtal sa Bobby, keď dorazili k tehlovej stene, ktorú pred zrakmi z ihriska ukrývalo trnie.

„Aby sme sa odtiaľto dostali. Chceš sa odtiaľto dostať, nie?“ Bobbyho prvá myšlienka patrila ťažkostiam, v ktorých by sa ocitli. Presne takto ho vychovala mama. Zahanbene si položil ruky v bok a usiloval sa stáť s vypnutou hrudou.

„Samozrejme.“

„Videl si filmy o väzniciach?“ Keď Sunnyho otec opustil Sunnyho a jeho mamu, zanechal po sebe veľkú zbierku starých filmov na videokazetách. Sunny sa vzdelával tým, že ostával dlho do noci hore a horlivo hltal jeden za druhým.

„Jasné,“ odvetil Bobby, no nebol si istý, čo mal Sunny na mysli.

„Potom vieš rovnako dobre ako ja, že von sa dostaneš jedine tunelom.“ Sunny sa oprel o tehlovú stenu, pohladil ju a cement sa mu na prstoch zmenil na prach.